

Skolelederens indlæg til generalforsamlingen 2024

”Tine, syntes du ikke, vi var megagode?”, lød det fra et af fårene, efter vores musical var slut. Jeg måtte sige, som sandt jo er, at ja, jeg syntes, de var rigtig gode – at alle rent faktisk havde været rigtig gode. ”Vi er så gode, at vi kommer i fjernsynet”, sagde et andet af fårene. Som forklaring hertil, skal jeg lige sige, at vi havde optog stykket live, så man rundt omkring i klasselokalerne kunne se, hvor langt vi var nået, så man også vidste, hvornår fx fårene skulle sendes op på scenen.

Jeg måtte forklare dem, at vi ikke kom på det rigtige fjernsyn, men at det ikke betød, at de ikke var super gode. Jeg prøvede også at forklare, at det gode ved musicalen jo var, at man var der og oplevede det – og at det gav en helt anden fornemmelse, end hvis det foregik gennem en skærm. Det var nok lidt optimistisk af mig at tro, at de vil begynde at fundere over det, jeg sagde, og de var da også hurtigt videre og havde nok husket det, der for dem var det vigtigste – nemlig at de var super gode

Da jeg et par dage efter, at musicalen var slut, skulle sætte mig og skrive på dette indlæg til generalforsamlingen, så var det rigtig svært ikke hele tiden at tænke tilbage på den nyligt afsluttede musical. Sangene kørte rundt i hovedet på en. Det der med at tælle får har fået en hel ny dimension og duer bare ikke, når man vågner midt om natten til tonerne af ”Fårenes sang” inde i ens hoved. Og det er faktisk ingen overdrivelse. Det er først i denne weekend, at jeg ikke har haft sangene kørende inde i mit hoved.

Selvom der kan siges rigtig meget godt om stykket og sangene, som var fantastiske, så er det, der fylder allermest her bagefter nu alligevel selve oplevelsen. Det var kæmpestort både at være med i, men også at få lov til at overvære.

Tænk, hvad man kan nå med 200 elever på bare 7 øvedage. Det er rent faktisk et lille mirakel, hvis I spørger mig.

Imens musicalperioden står på, så er fokus et helt andet, end det er i den almindelige skolehverdag, og der er nogle andre ting, der i den grad springer i øjnene. Jeg oplever, at rigtig mange af vores værdier fra vores værdigrundlag bliver ekstra synlige.

Under musicalen ser vi kreativitet og nyskabelse i fuldt flor. Der er i den grad blevet arbejdet med at skabe udtryk – ligesom ansvarlighed, samspil og fællesskab

er bærende for hele projektet. Et sådant projekt kan ikke lade sig gøre, uden at eleverne forstår, at alle er en vigtig brik i en større sammenhæng. Skal en musical lykkes, skal alle bidrage, for at det kan blive en succes. Enkelte solo-præstationer kan vi ikke bruge til ret meget her, hvis ikke fællesskabet og samspillet er der. Og det kræver i høj grad ansvarlighed hos hver enkelt både overfor projektet, men også overfor selve processen og både hos barn og voksen.

En af mine kæpheste i forhold til fællesskab har altid været, at vi skal lære vores børn, at fællesskabet ikke er noget, som man kan vælge til og fra efter forgodtbefindende, for så er der ikke noget fællesskab, men at de skal lære, at man også har et ansvar overfor fællesskabet. Det er noget, jeg også i andre sammenhænge har bedt jer forældre bakke op omkring - at man får sendt sit barn af sted, så det kan tage del i fællesskabet, også selvom lysten ikke lige er der. Ofte kommer børnene og de unge mennesker jo også til at snyde sig selv for nogle gode oplevelser, hvis de frit må vælge, og vi kan heller ikke lære vores børn om fællesskab, hvis ikke de skal deltage i det. Som sagt er det en af mine kæpheste, og jeg må tilstå, at jeg i den grad oplevede, at børnene tog det ansvar på sig i forbindelse med musicalen.

At lave musical stiller store krav og er med til at danne vores børn. Der bliver stillet krav til helt andre sider hos den enkelte, end de er vant til. Der skal udvikles personligt mod, vente på tur, og der er grænser, der skal overskrides. Små og store blandes, hjælper hinanden, passer på hinanden og griner og pjatter sammen. De ser nye sider af hinanden og skaber måske en anderledes forståelse for hinanden. De lærer at samarbejde på en anderledes måde, end de er vant til. De lærer at løfte i flok. De lærer, vi har forskellige kompetencer, som når de alle kommer i spil, er med til at vi opnår det bedste resultat. De lærer, at man ikke altid kan få sine ønsker opfyldt, men man stadigvæk skal gøre sig umage, selvom det ikke lige var ønskerollen eller ønskefunktionen, man fik. Og det var dejligt at mærke, at de tog opgaverne på sig, og at de klarede det så flot, som de gjorde. Man kunne virkelig mærke fællesskabet.

Men børnene og de ansatte er ikke ene om at bidrage til fællesskabet. I hele processen omkring musicalen oplevede vi også fra jer forældre en opbakning både før, under og efter, som var helt unik. Og det betyder rigtig meget for børnene og skolen at opleve denne opbakning, men så sandelig også for os ansatte.

Det var dejligt, at så mange forældre meldte sig til arbejdslørdagen - der meldte sig endda flere til, end vi havde opgaver til. Men der var også forældre, der mødte

op på nogle af de andre dage og hjælp til, så vi kunne nå i mål. Det er dejligt at mærke, hvordan I forældre kommer med jeres forskellige kompetencer og bidrager med dem til det store fællesskab, så tusind tak for det. Det sætter vi stor pris på. Det gør nemlig noget rigtig godt ved fællesskabet og fællesskabsfølelsen.

Indtil nu har jeg brugt rigtig mange ord på fællesskabet. Det har jeg af den simple grund, at uden fællesskab, så kan vi ikke lave den skole, som vi så gerne vil. Uden fællesskab og opbakning, så har vi lige pludselig en helt anden skole. Skolen er ikke bedre, end det vi i fællesskab gør den til, så vi har brug for hinanden og fællesskabet. Som skole, hvor fællesskabet er vores kerneværdi, så er det også noget, som vi drøfter af og til. Både blandt personale og i bestyrelsen for er tendensen i samfundet en anden? Bevæger folk sig væk fra fællesskabet? Ja måske, men som mine kære elever i 9. klasse har fundet ud af, og måske også mine kolleger, så er jeg enormt stædig, og ja det kan godt være, at tendensen er sådan i samfundet, men det må vi jo gøre noget ved, hvis vi vil have det anderledes. Det er i hvert fald en tendens, jeg rigtig gerne vil kæmpe imod, og er der flere, der tænker som mig, og det tænker jeg bestemt, der er, så skal det nok lykkedes, men det er vigtigt, at vi minder os selv og hinanden om vigtigheden af dette fællesskab. Vi må ikke tage det for givet.

Mit indlæg har meget omhandlet musicalen – et eller andet sted vel forståelig nok, men jeg har også et ønske om, at vi ikke lader os ikke stoppe ved det, men at fællesskab og opbakning også gælder den almindelige klasseundervisning og klassernes ve og vel. Det er jo dejligt at mærke, at store oplevelser kan minde os om vores værdigrundlag, og alt det vi arbejder hen imod, men vi skal huske på, at det jo også foregår i den almindelige undervisning, bare lidt mindre synligt, men det gør det jo ikke mindre væsentligt – tværtimod, så lad også i disse situationer opbakning og fællesskabet komme til orde.

I dette skoleår har der af forskellige årsager både været ansatte, der er kommet til og nogle, der har forladt os. Der har været et år præget med mange skemaændringer for at få den store kabale til at gå op. Også i den forbindelse har det været dejligt at mærke det fælles ansvar, der har været, for at få tingene løst, Ansatte har taget en ekstra tørn eller tilsidesat egne behov og ønsker for at få løst tingene på bedst mulig måde. Samtidig har det også været rart at se, hvordan de nye bare har kastet sig ud i det og hurtigt er blevet en del af fællesskabet. Det er guld værd.

Hvis vi skal kigge lidt ud i fremtiden, så er det en spændende tid, som vi som skole går i møde med den nye skoleaftale. Hvad det kommer til at betyde for vores skole,

og hvordan det skal tilrettelægges, vil være noget af det, der kommer til at præge vores arbejde det kommende år.

Samtidig vil vi fortsat i den kommende tid arbejder videre i forhold til vores ønsker om byggeri, så det er på mange måder en spændende tid, vi går i møde.

Tilbage til dette skoleår:

Rent bestyrelsesmæssigt har det endnu en gang været et travlt år. Gad vide om jeg nogensinde kommer til at sige andet. Men fakta er i hvert fald, at der ud over de faste bestyrelsesopgaver også har været en del andre opgaver, som i den grad har krævet en ekstraordinær indsats. Så igen i år skal der lyde en kæmpe tak til skolens bestyrelse for det store stykke arbejde, som I har ydet. Tak for jeres tid, og alt det i hver især bidrager med.

Og også en ekstra stor tak skal lyde til dig Katrine, fordi du altid er der, når der bliver kaldt. Tak for al den ekstra tid du som skolens formand har brugt til at samarbejde med mig – det er ikke få timer, vi har nydt i hinandens selskab. Det er dejligt at mærke, at du altid er der, og det at du er tilgængelig gør også, at skolehverdagen kommer til at glide nemmere, da der jo er beslutninger, som I som øverste myndighed skal ind over. Det er også dejligt at mærke, hvordan du drager omsorg for de ansatte og for selve skolen. Du vil i høj grad gerne fællesskabet på skolen, så tusind tak for det.

Og også en stor tak til forældre og skolekreds, som bakker op omkring skolen og tager aktivt del i dens hverdag. I er en meget vigtig del af Nr. Lyndelse Friskole.

Også en stor tak til skolens tilsynsførende. Tak for dine besøg og din sparring. Du har overfor mig nævnt den åbenhed, du oplever her på stedet både fra ansatte og fra børn og unge mennesker. Jeg tænker, at det er gengældt. Når du træder ind på skolen, så oplever vi også varme og nysgerrighed, og det er dejligt, at du tager dig tid til både at snakke med ansatte, men også vores børn.

På et tidspunkt sagde en af mine kolleger til mig, at det jo lidt blev forventet, at man blev rost til generalforsamlingen, så man lagde måske ikke så meget i det.

Jeg kan godt forstå, hvad vedkommende mente, men jeg må samtidig sige, at jeg håber, at man alligevel ved, at jeg mener, det jeg siger, men det er måske ikke så tit lejligheden for at få det sagt byder sig – Den ligger selvfølgelig ved mig – at snige det noget mere ind i hverdagen.

Og hænger jeg lidt i bremsen, så kan I jo gøre ligesom det lille får og spørge mig:
Er vi ikke bare megagode, Tine?

Jo kære kolleger, dvs. lærere, spirepersonale, pedel og sekretær: I er megagode. I er noget ganske særligt og lavet af et særligt stof. I er om nogen med til at gøre Nr. Lyndelse Friskole til det, den er i dag, for uden jeres arbejdsindsats og engagement så havde vi ikke den skole, som vi har i dag – så havde vi ikke en megagod skole. I bidrager i den grad til fællesskabet med de forskellige kompetencer og arbejdsopgaver, som I har.

Jeres arbejdsindsats blev måske set udefra ekstra synlig under musicalen, men jeg ved, at lige så mange kræfter bliver lagt i det daglige arbejde med børnene og med skolen. Så tusind tak for det. Og tak for jer.